

aykut yazgan

boş laflar

ben; kimsin...

gurur paslı boş bir teneke konserve kutusundan bile daha yararsızdır.

insanların cemiyet veya toplumdaki yerleri kullandıkları otomobillerinin markaları ve modelleri ile düz orantılıdır (veya onlar öyle zannederler...)

bir şeye niçin tersten başlanır?

madem ki her şey doğru olacaktı o zaman tanrı şeytanı

niye yarattı?

veya başımıza musallat etti?

yoksa bizler mi o zavallının başına musallat edildik...

şeytan ne iş yapar?

*kutsal kitapta yazılı olanlar yaşanmış da mı yazılmış?
yoksa hayal ürünü mü?*

kutsal kitabı aziz nesin veya rıfat ılgaz yazmış olsalardı
insanlar yine aynı ciddiyetle okurlar mıydı acaba?

bu kitap o zaman da mı bi kutsal kitap olurdu?

her neyse...

veya mustafa ekmekçi hem yazıp hem de "satır aralarına"

bir şeyler sokuştursaydı. mustafa ekmekçi'nin kutsal
kitabında (eğer tabii yazsaydı...) satır aralarında tanrının
kutsallığını ve gizemini aynı ciddiyetle mi arayıp
dururduk?

ve tanrı acaba mizahla ve güler yüzle insana daha mı
yakın olurdu?

türban takma özgürlüğü, dini kurallara boyun eğme tutsaklığıdır.

atlar niçin astım;
kediler prostat;
güvercinler kızamık olmazlar?
karıncaların eklem romatizması gibi bir dertleri var mıdır
acaba?
hipopotamların kurdeşen döktükleri görülmüş müdür?
siz hiç şizofren bir tavuğa ya da hindiye rastladınız mı?

evrenin her hangi bir köşesinde; desimal veya ondalık bir sayı sistemini benimsememiş bir toplum veya varlıklar, evrensel olan bir tanrının sıfatlarını acaba yine de doksandokuza (yüze) kadar sayabilecekler mi? yoksa mesela kullandıkları dual, pental, hexal ya da hexadesimal sayı basamağı sistemine göre tanrının sıfatları yetmişbir veya doksanyedide mi kalacaktı? acaba böyle bir tanrı daha mı sıfatsız veya onikilik bir sistemde daha mı sıfatlı olur... du?

müslüman kadınların başlarını sıkı sıkıya örtmeleri
saçlarının erkek kısmısı tarafından zinhar görülmemesi
için... miş...
bu kel kadınlar için de geçerli mi acaba?

demokrasilerde insanların seçme özgürlüklerinin olması,
onların sınırlı olan: 1,2,3,4 ve 5'in içinden bir sayıyı
seçebilme özgürlükleridir.
ve fakat bu aynı zamanda 5'ten yukarısını seçememe
tutsaklığıdır...

bir şeylere layık olmayan bir millet bir diğer şeylere müstahaktır.

baskıya, düzene karşı her türlü direniş, tepki, isyan ve başkaldırmanın – matematiksel – bir ifadesi yoktur! düzene karşı başkaldırmanın içinde anarşinin ve onun etiğinin hesaplanabilir olma iddiası eyyamcılıktan başka bir şey değildir.

ve bizler anarşiyi ancak kaosu kavrayabildiğimiz zaman anlayabileceğiz.

ısparta'dan geçerken:

demirel bulvarı

demirel lisesi

demirel koleji

demirel üniversitesi

demirel eğitim kompleksi

(demirel'in kompleksi...)

başka başka akılların başka başka soyutlamalar sonucu ulaştıkları "kavram" ortak kullanımda hangi "kavram"... olur?

kavram üreten akıllar, üretmeyenlere, üretemeyenlere oranla toplumun neresindedirler?

retken / septik / bir de perdenin arkasından bakanlar (!)
mıdır toplumu sürükleyenler. yoksa üretmeyip te
makyavelist / oportünist / ahlak yoksunu olanlar mı?

praksis fonksiyonel değilse, yani üretken olamıyorsa ve kendini ikinci tip “tiplere” (ahlak yoksunlarına) teslim etmek zorunda kalıyorsa, praksis neye yarar?

tertemiz bembeyaz parkeli bir odayı çamurlu ayakkabılar ile kirletmek mi daha kolaydır yoksa leş gibi çamur ve pislik içinde bir odayı tertemiz ayakkabılar ile temizlemek istemek mi?

bin sene önceki doğa olayları (ve teknoloji...) karşısında işleyen insan mantığı ile bin sene sonra aynı olaylar karşısındaki insan mantığı karşılaştırıldığında, acaba "mantık" her an her dakika revizyona tabi tutulması gereken bir olgu olarak görülebilir mi?
böyle bir durumda artık mantıklı düşünebilme mantıksızlığından söz etmek mümkün olabilir mi?

kavramlar olmadan nesneler yoktur!.. olamazlar...
kavramın ussal / insana ait olduğunu varsayarsak; o
zaman insansız bir evrende nesneler yok mudur?

ancak analitik us'un (verstand'ın) erişebildiği, çözebildiği, kavrayabildiği - veya erişemediği, çözemediği ve kavrayamadığı - süreç ve oran içerisinde ereğe (causa finalis'e) ulaşabilmede yetersiz kaldığı varsayılırsa, o zaman erekte bir tanrısallık olabileceği düşünülebilir mi?

o zaman da insansız bir evrende tanrıyı nereye
koyacağız?

ip üzerinde gösteri yapan bir cambazın acaba aşağıya düşer miyim diye aklından geçirmesi (!) mi yoksa acaba aşağıya düşmez miyim diye mantık yürütmesi mi daha mantıklıdır...

eğer üç ay sonra bir trafik kazasında öleceğiniz bir kahve falında çıkarsa bunu üç ay öncesinden öğrenmek size ne kazandırır?

içindeki korku, acı ve üzüntülerle yoğrulmuş; büyümek istemeyen, insan olmaktansa artık özgür, uçabilen hür bir kuş olmayı yeğleyen daha altı yaşındaki bir çocuk, acaba kitaplarda bahsi geçen o yüce tanrının bir ürünü olabilir mi?

metrolarda ve alışveriş merkezlerinde çokça bulunan şu *yürüyen merdivenlerin* basamaklarının kaç tane olduklarını saymak istediğinizde; acaba inerken mi daha rahat sayarsınız yoksa çıkarken mi?

tarih ana, bir fahiş kadındır.
kiminle yatarsa onun hikayesini anlatır.

hayat başı ve sonu olan bir bütündür, ama yine de ayrıntılarda gizlidir.

bütün küçük ayrılıklar büyük ölümün bir parçasıdır.

üzerine tabak, çanak, vazo, biblo vesaire koyduğumuz kullanışlı şeylere sehpa diyoruz. bunların hepsinin de dört tane ayağı olmasına karşın “sehpa” üçayak demek olduğuna göre bu işte bir yanlışlık yok mu acaba?

ölüp te tekrar dirilenler mutlaka karanlık bir tünelden aydınlıklara doğru bir seyahat yaptıklarını hatırlarlar ve anlatırlar.

öldükten sonra aydınlıklara giden bu ruhları acaba neden insanlar gecenin bir vaktinde kör karanlıklarda ve mum ışıklarında geri çağırmaya çalışırlar?

adem bir kadın tarafından doğrulsaydı minicik bir bebek olarak dünyaya gelirdi. ancak tanrı onu yarattığında koskocaman bir adamdı. ve o günden sonra da 930 sene yaşadı denir. acaba adem yaratıldığında (!) kaç yaşında olabilir?

*onlarca yıl önce bilinmeden, bilgilendirmeden, belki de hiç
bir kötü niyet gütmekten işlenmiş olan bir günahın (vergi
vermeme...) artık bu gün; bilincin bu günahı kavradığı bu
gün, bilincin kendisine dönüp bilinçlendiği ve farkına varıp
kendi farkındalığını karşısında gördüğü gün, bu geçmiş
günahın bence bütün kefareti ödenmiştir...*

*aydınlık bir çağ geçmiş karanlığın üzerine kendi "ben"iyle
kalın bir çizgi çizer...*

sevgilerimle

aykut

1609201 galp baran'a

yaşadığım sürece tanrınınkinden çok murphy yasalarının geçerli olduğuna tanık oldum.

"bilgi"lilik deneyselelir
"bilge"lik yaşamsalelir...

eğer yetkili bir hakem olsaydı, ilahi adelet'in cüzi iradeye iki de bir karışmasına mutlaka düdük çalardı. ¹

¹ İbn-i Kemal'e göre, Levh-i mahfuz, korunmuş levha demektir. Olmuş ve olacak her şeyin yazılı olduğu kitap anlamındadır. Sonradan yaratılmıştır. Melekler levh-i mahfuzu görürler. Allahü teâlâ, dilerse levh-i mahfuzda değişiklik yapabilir. Mesela, insanın işine göre ömrü ve rızkı değişir. İyiler kötü, kötüler iyi olarak değiştirilebilir

insanlar iskambil kağıtları gibidirler. bir oyunda
(hayatta...) bütün aslar, papazlar, kızlar mutlaka
kendilerine biçilmiş olan yerlerde dururlar.
bazen de birinin eksikliğinde bir yerlerden bir joker lazım
olur... ve onun yerini alır.

iki türlü insan vardır.

birileri merdivenden denize girerlerken terliklerini ya da tokyolarını öylece çıkarıp dalarlar denize. bunlar ilerisini planlamaya gerek görmeyen basit insanlardır.

diğerleri merdivenden denize giremeden önce mutlaka terliklerinin ya da tokyolarının arkalarını denize doğru çevirenlerdir.

bunlar denizden çıktıklarında ters dönmeye gerek kalmadan rahatça terliklerini giyinenlerdir.

karanlık ilk ve tek olandır...
yani "ehad" dedikleri...
ve hakikat odur, ondadır.
ve ebedi ve sonsuz olan odur...
ve doğurandır...

ışık (*) bir anlıktır...

ışık ölümlüdür...

ışık doğar ve tekrar karanlığa döner...

(*) okui: "nur"

binlerce senedir havralarda ve kiliselerde ve yüzlerce senedir bıkip usanmadan günde beş vakit minarelerin tepelerinden tekrarlanan ve sürekli kafalara kakılan bir "tek tanrıya" insanlar o kadar çok inanmışlar ki... gelecek bir zamanda bütün bu oluşum ve organizasyonun tek bir tanrı değil de bir ekip tarafından yapıldığı meydana çıkarsa ne yaparız acaba; şaşırmak için nasıl bir şaşkınlık seçebiliriz?

"edebiyat"a *yazın* dediniz...

"imlâ"ya *yazım*;

"kader"e *yazgı* 'yı uygun gördünüz...

bir *yaz-ma* 'ya bu kadarını sıkıştırıp uydururken

iyi ki renkli tülbent bezini bu arada unuttunuz...

felsefe elle tutulamayan ve gözle görülemeyen yegane emtiadır.

tarihte her filozof kendinden bir öncekinin tacirliğini yapar. aynı zamanda yeni mallar da üretir... bu yeni üretilenlerin bir diğerlerinden ayırt edilebilmeleri için de "...falancaya göre" tabiri kullanılır.

tanrının, ademi yaratırken düşünme ve karar verme kabiliyetlerini sıkı sıkıya kemiklerden muhkem bir kafatası içerisinde muhafazaya alırken üreme organlarını serapa serbest bırakması arasındaki bağlantıyı anlamak mümkün değil.

sınırsız özgürlüğün kemik bir kafeste hapsolması ve başımıza bela olanın ise serbestçe üryan dolaşması...

inanç BİR şeyi bilmektir.
fakat bir diğer şeyleri bilmemektir.
ya da bilmemekte inat etmek demektir.

tarih bizlere şunu gösteriyor ki, eğer binlerce seneden beri bütün düşünürlerin ve bilgelerin vazettikleri kıymetli fikirler önemsenip, hiç olmazsa bir kısmı yerine getirilebilseydi, dünya ve insanlık bugünkü sefil duruma düşmüş olmazdı.
(oldukça bayat bir söz!)

*dahi, gazi ve bir halâskâr ile bir kendini bilmez adi bir
hırsızın...
bu toprak parçasına aynı yüzyıl içerisinde gönderilmesi...
tanrının bir lütfu ve aynı zamanda bir gazabı olarak mı
algılanabilir...
yoksa olay sadece kurtarıcıyı hafızalardan silip hırsıza
sarılmak yüzde altmışyedilik (*) bir salaklığın sonucu
mudur...*

()51,2*

iki bacaklarını birbirine yapıştırarak sıkıntılı bir yüz ifadesi ile garsona "lavabonun" yerini soran nazik insanlar acaba pisuara ya da tuvalete işeyemiyorlar mı?

*insanoğlu bence tuhaf bir mahluk...
ne termitler gibi bir arada yaşayabiliyor,
ne de kutup ayıları gibi tek başına...*

insanlar bütün yaşamları boyunca; belki de hayatlarını riske atma bahasına dev dalgalı okyanusların **“özgürlüklerinde”** cevelan edeceklerine, nedense muhkem dalgakıranların korudukları sakin **“inanç”** sahillerini tercih ediyorlar...
27082011

ve asırlardır kitapların tanrıların ilmek ilmek ördükleri
sonu gelmez bir masal hırkasının içine sığınanlar,
sonsuz denizlerin gerçek tanrılarını artık unutmuş
benziyorlar...

okumak binbir çeşit çiçek arasında dolaşmaktır...
içinde bulunduğun *bir* gelincik ya da *bir* papatya tarlası,
muhteşem bir görüntü fevkalade bir manzara olabilir.
ama en nihayetinde yalnızca gelincik ve yalnızca
papatyalardan ibarettir...

çok yakın bir zamanda – mesela i.s. 4217 senesinde bir zaman makinası ile geçmişe yapabileceğiniz bir seyahatte; ne marangoz yusuf’a ne karısı meryem’e ne de isa isminde birisine rastlamazsanız, bunu dönüşte vatikan’a bildirir miydiniz?

hep bulutların üstünde mukim (!) tasvir ve tasavvur edilen lüle saçlı, pos bıyıklı ve gür sakallı ve kocaman çıplak ayakları ile yerlere sağlam basan tanrımızın yerinde...

lepiska saçlı narin endamlı iri göğüslü geniş kalçalı bir tanrıça otursaydı; acaba o kutsal kitapların içerikleri yine böyle mi olurdu... bizlere yine de huriler ve gılmanlar mı vaadedilirdi?

ve acaba o güzel ana tanrıça yine de oğlunu o pis vahşi romalıların eline mi bırakırdı?

...ışık hızıyla andromeda'ya gidilirken acaba sağa dönmeden ne kadar önce sinyal vermek gerekir?

siz kitabı kapatıp masanın üzerine bıraktığınızda,
okumadığınızda, masanın üzerinde duran romanın
kahramanı igor poltarow'un neler yaptığını merak eder
misiniz?

“ben”; dostlarının cenazelerinde herkesle beraber üzüntüyü paylaşıdır. kendi cenazesinde ise bunu başkaları onun için yaparlar.

geçenlerde i.ö. 678 yılında yaşayan bir grek'le tanıştım.
bana:

- size a-teist denince hop oturup hop kalkıyorsunuz. onu
bir de bize sor, dedi...

insanlar icat ettikleri ve katlettikleri tanrıları kadar yüce
ruhlu ya da sefildirler.

“HİÇ” nedir?

içinde “ben” kelimesi geçmeyen bir otobiyografi var mıdır?

eşcinsellerin yakın akraba ilişkilerinde ensest söz konusu olabilir mi?

tolerans denilen nesne, özgürlükler sınırında bir adım geride durmak zorunda olandır.

evli ve üç çocuk babası bir adam başka bir kadına aşık olur. ama sonra pişman olur ve karısına geri döner.
yukardaki cümleye birkaç yüz bin kelime giydirilip
beşyüzseksen sayfaya sığdırılırsa bu bir roman olur.
hatta nobel bile kazanabilir.

eğer romalıların insanları katletme usullerinden çarmıha germe yerine kazığa oturtma alışkanlıkları olsaydı, hristiyan dünyası'nın simgesi ya da ikonası nasıl olurdu?

ahlak dinin bir fakültesi değildir. fakat aksi düşünülebilir...

aynaya baktığımda yaşamın bana da isabet etmiş
olmasına hayret ediyorum.

tembellik gerçi üretken olmayabilir, ama bütün pratik çözümlerin anasıdır.

seçkin edebiyat, okundukça dilin üzerinde tarifsiz tadlar bırakan inanılmaz bir lezzettir. onu asitler ve asabi ihtilâçlarla öğütmek ve sindirmek ise felsefenin işidir.
ocak 02

hayal gücü altın kanatları ile insanın ayaklarını, bütün çekimlere inat yerden kesebilecek yegane kudrete sahiptir.

lakin aynı ayakları 'devenin bağları' ile bağlayan akıl ve onun müstemilatı felsefe, yerçekimi ile olan yakın akrabalıkları nedeniyle onu sıkı sıkıya yerde tutar. belki de o muhteşem ağırlığından ve o güzelim altın kanatları ve dokunduğu her bir şeyi yerlerde tutmasından dolayı...

belki de 'filozof taşı' deyimini de buradan geliyor.

ocak 02

ademi tahrik etmemek için ve sureta adem lehine ve nisa aleyhine; gökyüzünden nazil olmuş bir takım emirler ancak bu emirleri yeryüzüne gönderdiği varsayılan göksel bir kuvvetin sorumluluğu altındadır ve onu bağlar. kendini bilen insanoğlunu değil!

evrim sürecinde insanoğlunun doğrulup ayaklarının
üzerinde dik durma evresi çok önemseniyor... bence çok
daha sonraları kıcının üstüne oturmayı keşfetmesi ayakta
dik durmasından daha büyük bir evrim...

bavulunuzu karaköy'deki *emanteçi sultana*'ya emanet ettiğinizde vapur dönüşü onun mutlaka orada olduğunu bilir ve makbuzu verir, bavulunuzu geri alırsınız...
halbuki eğer bir arkadaşınızı allah'a emanet ederseniz kafasına biraz sonra bir saksının düşüp düşmeyeceğinden hiç bir zaman emin olamazsınız...
makbuzlu ya da makbuzsuz...

her gün akşam oluyor...

.....

ama ben alıştım artık...

kalbi çok temiz ve saf olan birisi mecburen ameliyat olup,
kendisine yeni bir kalp takıldığında;
noolur?!..

iptidada kaosu yaratanın, hiç olmazsa bu konuda
kompulsif obsesif olmadığını varsayabilir miyiz?

-ahmet be! biliyorsun; BEN senin dostunum...

-ahmet be! biliyorsun; sen BENİM dostumsun...

tanrı ana rahmine düşer... ²
dokuz ay bekler orda...
ve sonra doğar...
ve bir kaç yaşına gelinceye kadar o halen güzel, saf, güler
yüzlü, her türlü kötülükten uzak bir tanrıdır...
sonra yavaş yavaş insana dönüşür...

² kitapların tanrısı (eğer böyle biri varsa...) yarattığı insanı (eğer böyle bir şey yaratmışsa...) yanlış, eksik, noksan ve hatalı yaratmış... bütün bu hatalarından azrailin arkasına saklanmakla temize çıkacağını sanmış... kaldı ki o tanrı ve onun dinleri, insanoğlunun şaşılası hayal gücünün yarattığı en emsalsiz kurgu türü bir masaldır... ayrıca yukarda adı anılan tanrının benim "çocuklarımin tanrısı" ile yakından uzaktan hiç bir ilişki ve alakası yoktu... 17 nisan 2018

hiç, kaos ve mucize...

bir duvar saatinde bir akreple bir yelkovan; yerçekiminin
o dayanılmaz gücüyle cebellesip altı'dan oniki'ye doğru
yokuş yukarı soluk soluğa tırmanırlarken;
onikiden sonra yine o gücün cazip çekimiyle daha mı şen
şakrak altıya doğru inerler...

ağustos böceği niçin ağustos'ta öter...
çünkü haziran'da birinci provası vardır...
temmuz'da kostümlü genel prova...
ve nihayet ağustos'ta prömiyer...

“allah gariban kuluna önce eşeğini kaybettirir sonra da
buldururmuş!”
muzip bir allah...
hem de şakacı...

BİR-şeyleri değil; HİÇ-bir şeyleri bilebilme endişesi
olmadan, yalnızca: yaprakların hışırtısından, şebboyların
rayihası ve balıkların dedikodularından acemice üretilmiş
fikirler...
işte bütün bunlar böyle bişeyler...

kuşlar gibi göklerde uçmak istiyorum...
yerden ve insanlardan uzak...
ama ilk önce şu av mevsimi bi geçse...

dünü hiç yaşamadım...
anca bişeyler hatırlıyorum...
bugün yaşanacak hiç bişey yok...

yarınları ise yaşamaktan sıkıldım...

insanlar, konuşurken konuştukları “ben” ler ve “sen” ler
kadar insandırlar...

kozmos'un kocaman bir canlı olabileceğini düşünebilir
misiniz... bir an için...
elleri, kollar, bacağı, kafası... bütün organları ile...
ve o koskocaman canlının içerisinde de bizim dünyamızın
bir çıban başı olduğunu...

evrende olabilecek bütün gezegenleri ve üstlerinde
yaşayan bütün canlıları tabii ki bilemeyiz...
ancak; her kimse, bizimkine isa, musa, muhammet, buda
ve yüzseksenüç büyük, ikibin dörtyüz sekiz adet de küçük
peygamberi yollamış... yani bu dünyaya yollandığına göre
bunda bir iş olmalı...

yaradan'ın güzel yarattığına verdiği en büyük ceza:
vicdan, merhamet ve diğerleridir...
halbuki şeytanın yarattıklarının ödülleri bunlar
değildirler...

duraktayım.
otobüsler,
geliyor...
duruyor...
zangırdayarak gidiyorlar...
içlerinde insanlar...
canlı, diri ve
gerçek...
...ONLAR...
halbuki BEN olan ben'in
ancak titrek hayali düşünüyor...
geçen otobüslerin camlarına.
gerçek olmayan

a tornoi lo... 155 dakika siyah beyaz bir sessizlik ve hiç...

dünyanın en uzun aforizması...

yozluk, görmemişlik, hödüklük; “*renkler ve zevkler tartışılmaz*” mottosunun arkasına bilir bilmez sığınma güdüklüğüdür...

bir şeyin yanlış anlaşılabilmesi için "o" bir şeyin ilk önce VAR olması lazım. olmayan bir şey, ne anlaşılabilir ne de yanlış anlaşılır...

yaşlı adam kalabalık otobüse zorla bindi. üç durak sonra o kalabalıkla beraber itekaka sürüklenerek ortalara kadar geldi. bir ara göz göze geldikleri genç bir hanım hafif kıpırdanarak yaşlı adama sanki yerini vermek ister gibi bir girişimde bulundu. yaşlı adam gülümsedi: "zahmet etmeyin ham'fendi ben bi durak sonra zaten öleceğim..."

kız isimleri: gül, lale, şebnem, ıtır, orkide, sümbül,
menekşe...

erkek isimler: kavak, meşe, çınar, maun, akçam, ahlat,
odun...

bir malumatfuruşun bin bir dereden getirdiği suyla
boğulmak bir tarafa...
okunanı hazmedip kazuratını attıktan sonra yalnızca
teressübatınla yetinmek ve sükût etmek bir tarafa...

yarattığı söylenen suretle yakından uzaktan ilgisi olmayan
bir 'insanla', bir 'insanlarla' tanışmayı arzu eder misiniz...
don camillo"yu okuyun...
ancak "don camillo"yu italyanca dilinde okuyun. çünkü bir
keman konçertosu asla bir trompetle çalınmaz...
çalınsa da dinlenmez.

demokratik bir sisteme oy vererek katılanlar ikiye ayrılır...
birincileri düşünenler ve böylece var olduklarını bilenler...
diğerleri traş olurken aynaya baktıkları halde var
olduklarının ayırdına bile varamayanlar.

iki kişi bir kırmızıya baktıklarında hangi kırmızıyı
görürler...

bu ayaklar benim...
bu bacaklar, bu eller bu kollar...
hatta karın ve göğüsün bir kısmı bile...
ama yüzümü göremiyorum,
o halde bu BEN'im...

din, göz pencerelerinin önüne konan paslı demir
parmaklıklardan dünyayı ve hayatı bu bir şekilde
seyretmek mecburiyetidir...

kendim olmaktan ve bu bedene tıkilıp kalmış olmaktan
bıktım usandım artık...
fakat etrafıma bakınca da...

öztürkçe denince aklıma ilk gelen şey bizim çakma
anadolu otobüsleri oluyor: öz-urfa, öz-adana, öz- mersin,
öz-hakiki koç falan...

özgürlük denilen şey gülmekle beraber başlar, gülmekle beraber gelir...

kahkaha atmakla...

ve tüm varoluşun ne kadar gülünç olduğunu bir kez anlayabildiğimiz zaman, yaşam bizim için artık bir ironiden başka bir şey olamaz...

yaşam bir şakadır...

hiç...

yok...

olmayan...

ama yine de *o'nu* düşünebilmek...

seksen yaşında birisine
“vallahi altmıştan fazla göstermiyorsunuz”
diye yalancı iltifat etmek; gece yarısını gösteren bir çalar
saate bakıp sabahın beşi olduğunu vehmetmek gibi
bişey...

bir kitabı okurken altını çizdiğin satırlar, senin
düşüncelerinin, fikir ve inançlarının bir teyidi olduğu için
çizilmiş olmasın sakın...
tersine altını çizdiklerin şimdiye kadar keşfedilmemiş
dünyaların satırları olsun...

eğer allah “birisine” yürü ya kulum demişse, o zaman
ötekiler iskemlelerinden hiç mi kalkamayacaklar...

hem akıl nedir ki:

bir '*omnipotent*' in kendi kullanabileceği ihtiyaç
fazlasından ayırıp sizlere lütfettiğini varsaydığınız *cüz'î* bir
sadakadır...

ve akıl; daha çok iskoç desenli bir paltonun yan cebine
elini sokup, işaret parmağını sanki cebinde bir tabanca
varmış gibi size doğrultandır...

sizi tehdit edendir...

buna kanmayın...

mesela iyi ki adamın adı osman'mış...
ya mazallah *muzafferüddin burucirdi el-nasureddin*
olsaydı...
imparatorluğun sonuna gelinceye kadar insanın ya nefesi
kesilir ya da başını unutturdu...

inanç bilmez...
bilmek inanmaz...

üstüne gaz döküp kendini yakan bir insan ancak kısa bir süre etrafını aydınlatır...

dil; lisanla, konuşma, düşünce veya düşünmeyi lakırdıya tercüme etme işidir...

lakırdı ise kimi zaman (çoğu zaman) ifade özürdür ve bu yüzden hiçbir zaman düşünce ve düşünmeye bir türlü yetişemez...

taze fasulye, kabak, brokoli ve bütün *organik* sebzeler
insanların sağlıklı yaşamaları için bir *neden* olamazlar..
ama sağlıklı ölebilmeleri için belki...
akla gelebilecek her türlü abur cubur; salam, sucuk,
kızarmış patates, muzarrafat ve rakıyla beraber türlü
mezeler de insanların sağlıklı yaşamaları için bir *neden*
olamazlar...
ama sonunda mutlu ölebilmeleri için belki...

ben olmak müthiş ayrıcalıklı bir şey...
ancak **farkında** olduğun sürece...

dün silindir gibi geçti üstümden...
yarın içinse hiç umutlanmıyorum...
silindir kapıda bekliyor...
hiç olmazsa bugüne sıkışmış sevinci yaşasam...

köpeğini sevdiğin için değil; onun seni sevmesi için
besliyorsun...

haberiniz var mı?

bauhaus'ı basıp 124 adet *darbeli matkabı* tutuklamışlar...

daha sonra adliyeye sevk etmeden önce sağlık kontrolü için elektrikçi muzaffer'e sevk etmişler...

25 temmuz 2016

bütün evrende kendisine *ben* diyebilecek bir tek ben
varım...

savaşların acımasız, yıkıcı sonuçlarından çıkan bir galip ve bir mağlup vardır. galibin bunu her seferinde şenlikler içerisinde kutlaması hangi yönden bakılırsa bakılsın mağlup için onur kırıcı ve üzücüdür. insanların bir insanlık mabedi inşası ve bir arada yaşama gayretleri için bu kutlamalar en büyük engeldir. kutlama kavramının bu anlamda değiştirilmesi gerekir.

ay tutulması vardır mesela...
güneş tutulması...
boyun tutulması ya da bel tutulması...
fakat en müthişi...
akıl tutulması...

ülkenin birinde zorba bir adam ülkeyi idare etmekteymiş...
ondan kurtulmak için ahali hep allaha dua edermiş...
allah, fakat bu işe karışmazmış...
bir gün biri adamı çekip vurmuş...

hastanelere yolumuz düştüğünde doktor mutlaka bir *film* ister. sorarsınız *röntgen* nerede diye... çünkü icat eden adam *wilhelm conrad röntgen*...
gayet basit değil mi...
düşünün bi kere ya icat edenin ismi mazallah *august müllfeld drobenheimer* gibi bi şey olsaydı...

bir kere olsun gözlerinden bana bakabilir miyim...
gözlerime...

edebiyatta kurguyu anlayabilmek için mantık gerekmez...
düz mantık ta işe yaramaz... hatta hiç mantık olmasa
daha iyi olur... zira mantık; sen sıkıştığında senin koluna
girip sureta seni son sürat ayakyoluna götürendir...
sureta... ta ki sen altına yapana kadar...

çaresizlik; nihayet ses duvarına yaklaşan bir uçak gibidir.
ötesi kahredici bir sessizlik...³.

³ biricik sevgilimim gözleri

kimi ileri yaştaki yaşlılar günlerini yatarak, uyuyarak ya da uyur gibi yaparak geçirirler.
bence bu ölüme ön-hazırlık gibi bir şey...

"çok yaşa" ya cevap olarak "*sen de gör*" oldukça hasis bir temennidir...

"*hep beraber*" daha bonkördür...

SEN

ben seni görüyorum...
o halde sen varsın...

BEN

düşünüyorum
zaten varım...

her yeni güne gözünü açtığında binlerce mucize ile
karşılaşacaksın...
onların hayret verici güzelliklerini yaşa...
doya doya...
felsefelerini ise bir başka zamana bırak...

"*ben kimim*" sorusu, insanı aldatıcı belki de tüketici fasit bir daireye yöneltir. halbuki sorulması gereken asıl soru:

"*ben kimsin*"

24052016

iki ihtimal var...

ya bu evrende yalnız biz varız...
ya da değil...
ikisi de tüyler ürpertici...

sahilde deniz kenarında güneşlenirken karşılardan denizin üstünden size doğru yürüyen bir adam görürseniz...

sen isa mesih misin mi demek daha doğru yoksa...

siz isa mesih misiniz...

yarın'ın hiç bir hatırası yoktur...
dün'ün ümidi olmadığı gibi...

hasta adam...

karın nahiyesinde dayanılmaz ağrıları vardı. sigorta doktoru gözle yaptığı muayene sonrasında iki kutu hap bir de bir şurup yazdı. "amca, altı ay sonra gel bakarız..." dedi...

altı ay sonra aynı doktorun karşısına geçtiğinde: "ne vardı amca... haaa... öyle mi..." haplar değişti... altı kutu oldu... altı ay sonraya kaldı...

ağrılar daha bi şiddetleniyor gibiydi... demek haplar para etmedi... sonraki sene dört doktor daha dolaştı sigortalarda, şurda burda... ama gel gör ki ağrılar durmak bilmedi...

adam da en sonunda paraya kıyıp özel doktora gitti... tahliller, emarlar, tomografiler, röntgenler vesaire... doktor: "beyefendi, durumunuz çok ciddi... sizi hemen ameliyata almamız lazım..." deyince... eh... peki.. tabii... doktor ne derse o...

gebze'deki tarlayı sattı mecburen... parayı denkleştirdi ucu ucuna... ameliyata girdi...

ameliyat altı saat sürdü. çok ta başarılı geçti... iki hafta sonra ne ağrı kaldı ne de sızı... dört senelik uzun bir mücadeleden sonra tam yirmilik delikanlı gibi çıktı hastahaneden...

elinde ufak valizi... sıhhatin verdiği çeviklikle bir taksiye binmek için yolun karşısına yürüdü...

dörtçekerli at gibi bir otomobilin ters yönden geldiğini fark etmedi bile... güüm diye vurduğunda adam çoktan ölmüştü...

filozoflar:

büyük filozofların resim ya da portrelerine baktıkça, suretlerinde en ufak bir gülümsemenin izine dahi rastlanmaması, onların bu işi ne derece ciddiyetle yaptıklarını ve bunun da fizyonomilerine bihakkın nasıl yansıdığını görmemek ve düşünmemek mümkün değil. belki de bu bağlamda suretlere 'philo'nun hakkı verilmiştir ama onların suretlerinde 'sophie'den eser yoktur. ezkaza güler yüzlü bir feylesofa rastladığınızda ise onun insan aklının denizlerinde cevelan eden, inançların, inakların ve batılın sert kayalıklarına vurup vurup köpüklenen bütün bilgilerin ve hikmetin artık en nihayet durularak kalbe indiğine ve o güzel adamın bütün hücrelerinde dolaştığına ve onunla hemvücut olduğuna emin olabilirsiniz. ve zaten bunu onun gözlerinden de okuyabilirsiniz... şubat 02

çizgi roman üzerine hafiflikler

niçin "çizgi roman" da "çizgi hikaye" değil? ya da pek ala "çizgi şiir" veya "çizgi masal" dahi olabilir (mi?). romanlar çizgilerle anlatılmaya kalkışılınca daha mı anlaşılır oluyorlar?

çizilmeyen bir roman (yani en sonunda...) ne olabilir? eğer biri size: "lütfen roman çizmeyin" dediğinde siz ne anladınız?

böyle bir romanı çizerken, öteki işaretleri darıltmamak için "nokta, virgül, denden" de kullanılabilir miyiz acaba?

dostoyevski veya balzac bir romanı çizmeye kalksalar mı bu nasıl bişey olurdu acaba?

siz halen annenizin romanını mı çiziyorsunuz? yapmayın lütfen...

romanı çizerken genelde sert bir alet mi kullanıyorsunuz?

eğer bir roman çizilirse ilk önce kaportaya mı yoksa doğrudan boyaya mı gider?

bir romanı çizdiğinizde birisinden azar işitip, hatta dayak bile yediğiniz oldu mu?

mesela "masal"ın çizgisi olabilir mi sizce?

siz olsanız sekizyüzelli sayfalık bir romanın neresini çizerdiniz?

ya da nereden çizmeye başlardınız?

bir "çizgi roman" çizildikten sonra:

çizilmiş roman mı

resimli roman mı, yoksa artıkın *noktalanmış roman mı...*

yani ne olur?

bir "çizgi", "roman" olabildiğine göre bir "roman" da "çizgi" olabilir mi?

erotik ve pornografik romanların çizgileri genelde diğer romanların çizgilerinden daha mı çok parabol veya hiperbol olurlar?

siz şu romanları habire çizmekten vazgeçseniz de ben size beyaz bir kağıt versem, ona çizerseniz.

netice itibarı ile sizce bir “karikatürün romanlaşması” mı yoksa bir “romanın karikatürleşmesi” mi daha bilmem bir şey olurdu?

deprem

gerek büyük depremin gerekse bugünkü depremin ardından televizyon kanallarında neler olduğunu merakla takip ediyorum. olay aynı:

her kanal, nereden bulup buluşturuyorsa, bir üniversiteden, bir kuruluştan, bir dış ülke yüksek okulundan bir "yetkili"yi ya da "bu işlerden anlayan biri sıfatı ile" birisini mutlaka ekrana çıkartıp en olmadık sapanın da saçması, insanları baydıran, halkı paniğe sürükleyecek sorular sorarak habercilik yapıyorlar.

"...peki efendim sizce istanbul'da deprem olur mu?"

"...nasıl bir deprem olur efendim sizce istanbul'da?"

"...efendim diyorlar ki hep ayın onaltısında..."

"...efendim peki çocuklar ne yapsınlar, masa altına girsinler mi?"

"...efendim her üç depremde hep saat üçte olmuş. siz ne diyeceksiniz buna ?"

"...siz peki efendim türkiye'deki depremi amerika'da çalışan bir öğretim görevlisi olarak nasıl görüyorsunuz?"

"...peki efendim depremden sonra tsunami denen dev dalgalar karşı bir önlem alınabilir mi mesela..."

"...televizyonu dolabı falan duvara sıkı sıkıya bağlamamız lazım değil mi efendim..."

olmayacağını biliyorum, ama eğer tabii mümkünse, ikitelli, yalaka, aptal, salak cinsinden bu tip medyanın altından geçen bir fay hattının (eğer böyle bir hat varsa) şiddetli bir şekilde ve bir an önce **bir yetkili tarafından** aktif hale getirilmesini ve bu heriflerin yok olmasını son derecede yararlı görüyorum.

hatta kendilerine ricakar oluyorum...

eğer bunu gerçekleştirebilecek böyle yetkili bir makam varsa dilekçenin altına ilk imzayı ben atacağım.

rakının felsefesi

rakıyı bardağa doldurmuşsunuz...

üstüne suyu dökerken hareler halinde nasıl

bulanıklaştığını, koyulaştığını, süt süt olduğunu

görüyorsunuz...

ilk yudum...

boğazınızdan aşağıya şöööyle yanarak geçiyor...

daha sonra beyaz peynirin dilinizin üzerinde eriyip

kayması...

kavunun tadı...

ve aşağılarda alacakaranlıkta binbir ateşböceğinin

istilasına uğramış, ışıkları haliç denen bir efsaneye

akseden, bir rüya şehri...

ve sonra dostlarla daldığınız ve saatler süren koyu bir

sohbet...

bütün bu güzellikleri ertesi gün yeniden duyumsayabilir

misiniz, konuşabilir misiniz?...

ve eğer bir an için gözlerinizi yumup yeniden yaşamaya

gayret etseniz, yaşayabilir misiniz...

aynisini?...

birebir...

o akşam yenileni içileni, belki de bomboş sözlerle

anlatılanı dinlenenı gülüneni ve ağlananı yeniden yeniden

yaşamak, yaşayabilmek yerine onu sonsuz parçalarına

bölüp, bir an içinde yaşamış olanları, "yaşamı

sorgulamak", "yaşanmışı sorgulamak", "hayatın anlamını

anlamak" namı hesabına kavramlara, felsefi kalıplara

sokabilir misiniz, sokar mısınız?...

eğer evetse niçin?...

neden?...

ne gerek var?...

cehalet

mehmet kalfaya dedim ki:

"biliyor musun ne isterdim allahtan. şu anda bilmiş olduklarımın hiç birisini bilmeseydim. hiç bir şey okumuş, öğrenmiş olmasaydım. kör cahil olsaydım".

"o zaman da birisinin kölesi olurdun"

dedi mehmet kalfa, az düşündükten sonra.

"daha iyi ya!. "dedim.

"kör cahil, bilmeyen, mukayese edemeyen bir köle, bilen, anlayan, mukayese edebilen bir köleden daha iyidir".

5 ağustos 1996

kediler... 19mart2000

karşıdaki apartmanın girişinde, saksılarla alt bölümün arasına sekiz dokuz kedi toplanmış..

yukardaki tarihi okudunuz değil mi?

bir miyav bir miyav... deme gitsin...

yukardan ikinci kattan bir pencere açılıyor...

başörtülü bir hanım...

önce bakıyor.

olan biteni anlamaya çalışıyor herhalde...

sonra nereden bulmuşsa elinde bir beyaz bez...

hızla aşağıya doğru sallıyor yarı beline kadar camdan sarkarak:

"pist!.. pist!... piissst!... körolasılar!..."

kadının gece beyefendisiyle beraber yatağa girdiklerinde ve fındıkçının dediği gibi "aganigi naganigi" ye başladıklarında ne kadar isterdim, ayağımı yatağın bir ucuna şööyle dayayıp, elimde beyaz bir bez parçası ile karşılarında:

"hişt!... hişt! hiiişşt!... körolasılar!..."

diyebilmeyi.

ne kadar...

gri bir tnel hikayesi

baştığı kaya yosunluydu.
tutunmasına fırsat kalmadan ayağı kaydı...
ve herhalde yirmi metre kadar aŗađıya dŗt.
omuzunu ve kafasını vurdu galiba...

baştığım kaya yosunluydu.
tutunmama fırsat kalmadan ayağım kaydı...
ve herhalde yirmi metre kadar aŗađıya dŗtm.
omuzumu ve kafamı vurdum galiba...

*yaŗamakla yaŗamamak arasındaki fark bu olabilir mi
acaba?*

15Ocak1999p.rtesi

berç ⁴ ve aykut için

insanlar yaşlandıkça bir tuhaf oluyorlar.
kimisi yaşına başına bakmadan deli gibi araba sürüp
etrafa dehşet saçıyor. bilip bilmeden her lafa maydanoz
olup etrafın keyfini kaçırıyor
kimisi icra ettiği mesleğin gerektirdiği suskunluk ve
ketumiyetin tam aksine haftada bir çamaşıra gelen
geveze karılar gibi çenesi hiç durmuyor.
kimisi değil üçotuzunu, dörtotuzunu geçtiği halde
pazularını ve karın kaslarını başkalarına elletirerek ne
kadar kavi olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.
bu arada gramofon iğnesinin eski yetmişsekizlik çatlak
plakların kırık yerlerine takılıp hop yeniden aynı yeri
çalmaları, hop yeniden aynı yeri çalmaları gibi bir terane
de sürüp gidiyorlar.

ne yapmalı bu moruklara bilemiyorum...

⁴ o artık yok... onu çok özleyeceğiz... o bir adamdı... insan...

yarış

--*ihtiraslı kızı* gördünüz mü? fevkalade bir film doğrusu...
--biz geçen çarşamba gidecektik ama kermen tiyatrosuna
biletimiz vardı... müfit bir harikaydı... gülbin de öyle...
--kermenlere salı gideceğiz biz. değil mi ceyhun?
--bilmem... bence salı büyük salondaki konsere gidelim...
hermann von gudolf idare ediyormuş orkestrayı... bach
kutlamaları falan... yani kaçırmamak diyorum...
--müstecab teker'in de galeri hoviz'de cumartesi açılış
kokteyli var. bak ona beraber gidebiliriz. cem barda bışiler
atıştırır sonra da fitaş'ta *cehennem takibine* bilet alırız...
--evet evet... onu kaçırmamak lazım. çok methediyorlar.
--evet süper action (!) bir filimmiş...
--cumaya berkand'ın *stand up*ına gidelim ne dersiniz?
--olur... ha cuma dedin de, cuma rtv'deki diziyi seyrediyor
musunuz?
--ay ben bu hafta onu kaçırdım. leylalarla konsere
gitmiştik. ne oldu kuzum sonunda? barıştılar mı?
--

acaba bu insanların iki satır gazete veya kitap okumaya
ne zaman vakitleri olur... ne zaman yemek yerler ve ne
zaman tuvalete otururlar...

2ocak2000

kask

motosiklet yarışlarında, ya da bisiklet yarışlarında yarışanların kafasına –uzaktan bakıldığında nerden baksan birkaç kilo ağırlığında olması gereken – kasklar takıyorlar...

bu herhalde bir kaza esnasında kafayı korumak için alınmış bir önlem.

inşaatlarda ise bu aksesuara ‘baret’ diyorlar. onu da aynen yukardakiler gibi güvenlik önlemi olarak takıyorlar kafaya.

bazen yüz bazen yüzelli bazen de daha fazla süratle giden bir motosikletin birden bire savrulup taş bir duvara toslamasından sonra kırılan kol, bacak, omuz, kaburga, leğen kemiği vesaireyle aldığı hasarlardan dolayı sürücünün vefat etmesi; buna karşın takmış olduğu sağlam bir kasktan dolayı başlığın hayatını değil ama kafayı kurtarması kaskı haklı kılıyor.

inşaatın onikinci katından düşen bir putrelin altında kalıp yamyası olan bir işçinin ise taktığı baret sayesinde kafasına hiç zarar gelmemiş olması, herhalde daha çok patoloji öğrencilerinin işine yarar olsa gerek.

20aralık2009

rüya

canım benim,
biliyorsun acayip rüyalar görmek konusunda üstüme yoktur. dün gece (hayırdır inşallah ?!..) devasa bir salondayım. etrafta duran masa ve dosyalara bakılırsa bir devlet dairesi. bir müdür gelmiş. basit bir kahvehane sandalyesini duvara çekmiş oturuyor. elinde dosya ve kağıtlar. dairenin ısı masraflarının istatistiklerine bakıyor. ve ben de eğilerek açıklamalarda bulunuyorum. fakat elimde buram buram tüten bir sigara. hemen yan tarafta sehpa üzerindeki sigara tablasına koyuyorum sigarayı. fakat hava akımı ile dumanın müdüre doğru gelmesi onu rahatsız ediyor. tabla ile sigarayı bu sefer karşıdaki sekreter kızın masasına koyuyorum ve kendimi mazur göstermek için şöyle söylüyorum:

"ineğe boku kokmazmış!"

söylendiğinde herhangi bir duruma çok ta güzel uyabilen, biraz da kabaca bir söz.

sabah kalkar kalkmaz böyle bir deyiş, deyim, söz olup olmadığını internetten, sözlüklerden araştırdım. anlam olarak belki...

fakat bu şekli ile böyle bir şey, böyle bir deyiş yok. bu beynimin kendi kendine ürettiği bir şey... rüyada...

beynin kurduğu rüyalar bazen ne kadar şaşırtıcı oluyor...

sevgiler

gece...

saat ikiye doğru bir tıkırtı ile uyandım. yaş icabı önce
tuvalet. daha sonra kaçan uykunun ucunu
yakalayabilmek için doğru yatağa.
fakat uyumanın mümkünü yok...

gecenin bu saatinde üst kattaki yeni evli çiftin
gürültüsünden...
belki de...
akşam yediğim fasulyenin mide gurultusundan...
ya da...
alt kattaki ihtiyarın horultusundan...
13şubat2011

bir taksi hikayesi

*sevgili ali,
bu yazı aldı bizleri yine uzaklara, bir güzelliklere götürdü.
eline sağlık...
senin şu taksi şoförlerini okurken birden aklıma bizim
kemal'in hikayesi düştü.
kemal aksaray'dan taksiye biniyor:
-harbiye'ye usta, kaç para vereceğiz?
şoför bıçkın. politik cevap ta hazır:
-abi kolay be yahu, ne verirsene ver.
-oğlum sen söyle bir bakalım belki o kadar param yoktur.
-estağfurullah abi. olur mu öyle şey.
bu minval üzerine tartışa tartışa harbiye'ye kadar
geliyorlar.
-tamam, diyor kemal, şu kenarda ineyim. nedir
borcumuz.
-abi ver bi kırk kağıt.
-oğlum ben sana demedim mi o kadar param yok diye?
şoför şaşırır:
-naapıcaaz şimdi abi.
-tamam, der kemal ben bu işten vazgeçtim. sen beni
tekrar aldığın yere bırak...
sevgiler
aykut
8şubat2011*

üstad necati

necati üstad'ı, emre'nin rahatsızlığında tanımıştım.
sağolsun bir doktor bulup askeri hastahaneye yatmasına
ve doğru dürüst tedavi olmasına yardımcı olmuştu.
necati üstad *aşağıdadı*...

yani şöyle:

masonlar ikiye ayrıldıktan sonra bir kısmısı nur-u ziya
sokağı 25'te ikamet ederler; ki mekanları yokuşun altında
olduğu için onlar anılırken genelde *aşağısı* tabiri; diğer
*ayrılıkçılar*sa tepebaşı 111 numarada teşriki mesaide
bulunurlardı.

yani necati üstad *aşağıdan*dı...

üstad haftanın bir iki günü dükkana ziyarete gelirdi.

1930'lardan kalma haza bir istanbul beyefendisi.

nezaketinden pantolon çizgilerine kadar... oturur,
pardösüsünün düğmelerini itina ile açar, kahvesi söylenir
ve bu arada hal hatır sorulur.

ve sonra her zamanki gibi üstad rapor verir:

-aykut üstadıma (yani bana...) bir uğrayayım dedim. ama
önce osmanbey'de celalettin üstada bir uğradım -

sizdendir...-

sonra muhittin kardeşimi bir ziyaret edeyim dedim -

bizdendir... -

ve böylece necati üstad bizden ve onlardan olanları tatat
ederek sohbetini sürdürürdü...

kulakları çınlasın...

sabaha karşı

sabaha karşı bir rüya görüyorum...
ulu bir efendinin meclisinde koyu bir sohbet yapılmakta...
bir fırsatta ben de lafa girip bir şeyler söylemek için
çırpınıyorum...
kenarlarda bir yerde...
elimde kocaman bir sümüklüböcek kabuğu ile...
sohbet bitiyor...
sıra bana gelmiyor...
fakat ulu efendi kalkıp giderken arkasına takılıyorum;
buda ve isa ve musa hakkında ipe sapa gelmez bir sürü
laflar ediyorum...
elimde sümüklüböcek kabuğu...
ulu efendi üzmemek için beni ciddiye alıyor... dinliyor...

sonra...

uyanıp aynada, suratıma baktığımda mahcup, utanmış,
ezik, bin kere pişman pis bir sırtmanın yapışmış olduğunu
görüyorum...

mesela diyelim ki: inek...

beşinci günde bir unutkanlık eseri, ya da ihmalkârlık ta diyebiliriz, suda, havada yüzen ve yerlerde sürünen bütün varlıkların mecmuunda inek yaratılmamış olsun...

olur a... tanrı unutmuş olsun...

ve dolaysıyla...

gel zaman git zaman ehlileştirilen bütün hayvanat arasında inek diye bir şahsiyet bulunmamış olsun diyelim...

ve dolaysıyla...

insanoğlu bilinebilecek bütün süt mamullerinden mahrum olsun...

yani mahrum demeyelim de; süt diye bir şey YOK...

böyle bir şey hiçbir zaman olmadı...

ve dolaysıyla...

ne makina kahvesi için, ne sütlaç, muhallebi, kazan dibi, ıspanağın yanına sarmisaklı yoğurdu için böyle bir madde bilinmeseydi... olmasaydı...

demek ki neymiş...

eğer bir şey iptidada yoksa, ne o ne de yan ürünleri yoktur...

bilinmez... (*) bilinemez...

şimdi sonsuz sayıda paralel dünyalar düşünün...

ve bunların bir tanesine tanrı uğramamış...

not: baktım... bu yazı blasphemie'ye girmiyor...

(*) ne diyeceğinizi biliyorum...

mutlaka ya koyun ya da keçiye öne süreceksiniz...

insanoğlu budur...

sıkışınca mutlaka bişeyler icat eder...

başına ne gelirse de zaten bundan gelir...

tezgahında çürük portakalı müşteriye kakalamak isteyen
bir manavla dalga geçebilir misiniz...
mesela iki satır bir yazı...
ya da bir karikatür falan...
geçilebilir değil mi...
ya da etin sinirli tarafını mahsus emekli memura
sokuşturmak isteyen bir kasapla...
işçisini sömüren göbekli parababasıyla...
veya milletin parasını çalan, memleketin onurunu ayaklar
altına alan bi politikacı ile, iki politikacı ile, dört politikacı
ile...
bu kötü ve salak tiplerin hepsiyle dalga geçilebilir mi...
hepsi hakkında komik, iğneleyici, alaycı bişeyler yazılabilir
mi...
imanına kadar da eleştirilebilir mi...
alay edilebilir mi...
yazıyla, çiziyile...
çünkü elinden topu tüfeği alınmış, hakkı hukuku alınmış,
kaba gücün daniskası ve densizliğin dik alası, baskısı
altında kullanabileceği tek bir silah olarak akli, hayal ve
yaratma gücü kalan KALEM; dünyaya bu kalemle, esprisi
ile ironisi ile karşı koyar...
bu onun tek silahıdır...
bu ayrıca kutsala'da bir hakaret sayılmaz...
diğer taraftan gerçek dahi olmayan, elle tutulamayan ve
gözle görülemeyen ve fakat yapabildiği tahribatın
yukardaki dengesizlerden aşağı kalır tarafı olmayan afaki
bir güçle; kalem sahibi aynı nedenlerden dolayı ona ve
inanç düzenine yine kaleminle karşı koyamaz mı...
...kutsala hakaret sayılmadan...
insanları dörtbir tarafından kısıvrak bağlayarak,
özgürlüklerini ve hatta şahsiyetlerini beş paralık edebilen
dünyevi güçlere karşı kalan bir tek savunma silahımız
olan kalemimizi; aynı nedenlerden dolayı özgürlüğümüzü,
kişiliğimizi, AKLİMİZİ serapa bağlayan bir güce karşı da
kullanamaz mıyız...
tabu mu...

yasak mı...

günah mı... neden...

torinoi lo...

155 dakika siyah beyaz bir sessizlik ve hiç... hiç... hiç...
"yok" değil...

hiç...

dünyanın en uzun aforizması...

kaos ve kozmos... ve olmayan tanrı... altıncı günde
yaratmanın doruğu yerine sonun başlangıcı... anti-
genesis...

patates... soba... kuyu... su... giyin... soyun... yeniden...
kahrolası gerçek, yeknesaklıkla ilgisi olmayan tekdüze...
pencere... hiç'e bakış... hiç'i bekleyiş... geri dönülen
kaçış... dünya tepsi gibidir... biraz daha gidersen aşağıya
düşersin... geri dönüş... olacak olana geri dönüş... at'ın
bile çaresizlikle sona razı gelmesi... yaşamın bu kadar,
ama bu derece anlamsız ve boş olduğu... tekdüze
olduğu... hiç...

nietzsche neden bu kadar duygulandı ki... ve neden
sustu... o ki katıdır... o ki binlerce yıldır mağaraların
duvarlarına akseden tanrının gölgesini halen
yenemediğimizi söyledi... yine de sonunda çöken karanlık
her şeye rağmen o'nun hükmü mü...

yoksa yavaşça sönen mum mağara duvarlarındaki
gölgenin artık sonu mu... bernhard garip monologunda
tanrı öldü demiyor... ama... kendi kaderini kendi elleri
arasında tutan insanın yine de bilinmeyen bir başka güce
bağlı olduğunu...

*"Bu monoloğun ışığında Milan Kundera'nın dayanılmaz
hafifliğinin aksine, varolmanın dayanılmaz ağırlığı üzerine
bir sonlanış hikayesine dönüşüyor... Hiçbir iyi enerjinin,
en ufak bir umudun olmadığı bir ortamda sadece mekanik
bir yaşam sürdürmenin, bir anlamda ışığın karanlığa
gömülmesinin ve bitişin hikayesi"*

tahta kurtlarını 58 seneden beri kemirdiği tahtaların sesi
bile artık duyulmuyor...

piramit ve isa

...keops piramidini konu alan bir kitapta yapının tarihinin, yapılışının ve tabii gizemlerinin yanı sıra, piramidin dış ve iç ölçülerinden de sıkça söz ediliyor...

açıklamalarda bu ölçülerin piramidin bir yerinden bir yerine kadar olan mesafeleri olduğu kadar, bir yerde de geleceğe dönük tarihi olayların kehanetleri olabileceği ileri sürülüyor...

piramidin bu ölçülerine dayanarak, geçmiş ve geleceği, bu ölçülerin içerisinden okuyup çıkartmak çabası için ise kitabın yazarı *insanlığın karbon kağıdı ile alınmış kopyası* deyimini kullanıyor.

bir çok yazar, astrolog, kahin bu olaylardan ve bu ölçümlerden örnekler getirerek, neticede isa'nın bir iki defa daha dünyamıza geleceğini ve en sonunda da kurtulmaya kendisini hazır hissedenleri veya kurtulacakların, kurtarılacağını kesin bir lisanla ifade ediyorlar.

fakat bana sorarsanız, insanların zavallı isa'ya yaptıklarından sonra, onun bu dünyaya tekrar gelmesi biraz zor.

ben olsam tekrar gelir miyim, gelmez miyim bilemem. zira insanoğlu hem hasretle kendilerini kurtaracak, halas edecek isa'ların yeniden dünyaya gelmesini sabırsızlıkla bekleyen hem de o'nun için daima yedekte bir çarmıh ve dikenli bir taç bulunduran akılsız bir varlıktır.

5eylül1996

isimsiz

sevimsiz bir hava var dışarda.
hiçbir şey yapmak istemiyorum. okumak, yazı yazmak
istemiyorum. beş dakika sonrası için veya yarın için veya
bin sene veya daha sonrası için hiç bir planım yok.
şaşılabacak bir şey, yine de yaşamak istiyorum
15şubat2000

kırmızı yanıp sönen ışık

beş altıyüz metrelik (var mı o kadar uzun bina acaba) gökdelenler neyse ne ama yetmiş seksen katlı binaların tepelerine konulması adet olmuş şu kırmızı yanar döner ışıkları bir türlü anlayamadım. meğerse, zeki bir arkadaşım anlattı, akşamın bir zifiri karanlığında uçaklar çarpmasın içinmiş.

birincisi: uçakların süzülüp uçtukları yüksekliklerin, yeryüzüne, ayağımızı bastığımız o anlamsız alçaklıkların fersahlarca ve binlerce metre yukarlarında olmasına karşın, seksen katlı bir binanın o yüksekliklere ulaşabilme ve dahi uçaklar için bir tehlike arzede bilme kaygusu kendini dev aynalarında gören zavallı devler ülkesine düşmüş gulliver kadar komik. kurbağanın öküz önünde şişinmesi gibi bir şey...

ikincisi: tut ki bir uçak kırmızı ışığı olmayan seksen katlı bir binaya çarptı. o zaman da, yani kabahati kırmızı ışığın yokluğundan ziyade bu kadar alçalabilen (!) pilotların salaklıklarında aramak gerekmez mi?

gökyüzünün kaptanları arasından çıkabilecek bir iki şaşkın öküz içinse bina sahiplerinin kurbağlaşmalarına bence lüzum yok.

15şubat2001

lafontain'den not:

lafontain'in zamanında krallara ve buyurganlara, prenslere ve prenseslere dair komik, ironik, şakacı, alaylı hikayeler yazmak ya ayıpmış ya da / ki bu bana daha mantıklı geliyor/ yasakmış. lafontain de /ayni ezop gibi / hayvan hikayeleri ya da başka bir deyişle *fable*'ler yazarmış, içinde insan geçmeyen. kargalar, tilkiler, karıncalar, ağustos böcekleri falan filan. artık şimdilerde böyle yasaklar yok. ayıplardan söz etmek ise mümkün değil... artık günümüzün şairleri ve yazarları, karikatürcüleri, gazetelerdeki *kolon* sahipleri eski zamanlardaki gibi öyle sembolik benzetmelere tenezzül bile etmeden kendi buyurganlarına, etraflarına, meslektaşlarına doğrudan hayvan isimleriyle hitabedebiliyorlar. hatta bu hitabet sanatı ile onları birer kahraman yapan üçbeş ay mahpusluğu bile göze alarak... bu ya gelişen bir özgürlük anlayışı, ya da bir edep meselesi.

12ekim2003

rica...

bir yerlerde büyük bir yaratıcı var diyorsunuz.

tamam...

o, her bir şeyin başlangıcı.

yüce bir güç.

her şeyi yaratan diyorsunuz...

öyledir... mutlaka...

insan zekasının insan aklının kavrayamayacağı kadar

yüce, büyük, devasa...

hatta hayal gücünün bile erişemeyeceği...

olabilir...

varsayalım ki var...

ve varsayalım ki bir yerlerde bizleri gözlüyor..

o yerden bizleri seviyor...

oradan bizleri kolluyor...

ve bizleri cezalandırıyor...

vesaire...

bırakın o zaman onu biz bulalım.

onunla biz konuşalım...

bütün muhabbetimizi ve onun yüceliğine yakışan

ricalarımızı biz sunalım ona...

birebir olarak...

illa bir kullanma kılavuzu mu lazım bütün rica ve

saygılarımızın nasıl ne zaman ne şekilde kendisine

sunulacağına dair?...

siz, kendinize kitap ehli dediğiniz dindarlar ya da dinciler

ya da dinbazlar ya da dinpirolar çekilin aradan lütfen...

8ağustos2008cuma

don...

orda burda, bilhassa kibar yerlerde *don* demek gayetle ayıptır. hem ayıp hem banal hem de görgüsüzlüğün dik alasıdır. avm'lerde iç çamaşırı alacaksınız mesela... gayet janti bir mağazadan...

"ham'fendi erkek külotunuz var mı?"

bak... ne kadar kibar, ne kadar nazik, ne kadar janti... halbuki don göktürkçedir. bacaklara giyilendir. yani özbeöz bizimdir. ama söylenmez...

ne denir?

"külot".

"*culotte*"...

parçalarına ayrıldığında; yani frenkçede parçalarına ayrıldığında: *cul* yani *göt* ve ötekisi de ekidir... yani *götlük* yani *göte giyilen*...

ama olsun... ne kadar kibar dii mi...

ben...

bir dünyayım...

bir evren...

içerimde alev alıp tutuşan...

kor olup yanan... sönüp kül olan...

bunların hepsi '*ber*'im...

siz ateşi bilir misiniz...

dış kabuğuma dokunmaya bile tenezzül etmezken...

içimde yananı; neyi anlatayım ki size...

niye anlatayım...

fındık kabuğu kadar evrenlerini sayfalar dolusu romanlara dökenler...

iç dünyalarını, hayalhanelerini mi paylaşırlar sanırsın...

hayır...

daha ziyade bir şeyleri anlatmaktan çok *anlaşılma*

istemenin narsistliği ile malûdürler...

onlar teşhircilikten başka bir şey yapmazlar...

kendileri için teneke bir madalya...

ya da bir senede bir dağıtılan *ahmet hulusi* ödülü...

en kıyağından nobel...

bu bir armağandır...

bu bir gönül okşama, bir değer biçme, bir teşvik, bir poh

poh, bir yüceltme, sırt sıvazlama, kadir bilme...

bir dokuma fabrikasında boğaz tokluğuna on saat çalışan

ayşe'nin *gerçek* olan hayatını ve ızdırabını ağzı var dili

yok; onun anlatamaması...

ama yazarın anlatabilmesi...

hem de en kalın harfler, en barok ve rokoko süslemeler,

en girift cümleler...

tuhaf şey...

ben size bunları mı anlatayım...

ben size neyi anlatayım...

hem niye...

bayram...

bu bayram dedikleri tuhaf bir iştir...

ilk önceleri bi de bakarsın uyandığında yatağın yanında
yeni pabuçlar...

belki de bi oyuncak falan...

sevinirsin... eee ne de olsa çocukluk...

kalkarsın el öpersin...

kahvaltıdan sonra hemen ziyaretler başlar...

teyzeler, halalar, amcalar vesaire...

el öpmeler, şekerler...

bu böyle uzuuun bi zaman devam eder...

ama zamanla halalar ve amcalar eksilir...

bi de bakmışsın bi tek büyük enişte kalmış...

daha bi müddet böyle gider...

sonra o da biter...

yani sen, çocuklar ve eşin...

çocuklar da gidince...

gidecek hiçbir yerin kalmamıştır...

artık evde oturma vakti gelmiştir...

sıra sendedir...

kalbin küt küt atar, acaba kapı çalınır da belki birileri gelir
mi diye...

masanın üstünde madlen çikolata...

beklersin...

sonra...

sonra o da biter...

bayram...

18temmuz2015

şimdi..

h.g.wells gelse dese ki:

"ben o romandaki zaman makinasını cidden yaptım.
benim arka bahçede üstü örtülü duruyor. istersen sana bi
tur verebilirim..."

dese...

atlasan vasıtaya...

önce ver elini mısır...

musa daha nil'de sepet içinde yüzerken... kapsan...

firavun'un kızkardeşi yerine ayvansaray'da oturan

feridanıma evlatlık versen...

yani... süt anne... falan...

mesela...

sonracıma gazlayıp betelheme gelsen...

tam meryem doğurdu...

kap isa'yı... de ki:

"abi siz nasıl olsa fakir fukarasınız. ben ona bakarım"

desen...

alsan doğrudan cherokie'lere emanet etsen...

eee... yani o da orda onlara ok bok atmadan bufalo

avlamalarına yardım etse ve de daha ufak mucizeler

yapıp kovboyların çanına ot tıkasa...

hayatını kazansa... tarihi bi başka değiştirse...

e kaldı bi tek mekke...

baktın ki ufak ufak dağa çıkıyor... koşsan ardından...

arkadan fısıldasan:

"usta be... ben olacakları çok iyi biliyorum... sen iyisi mi al

ayşe'yi vınla... bi hindistan'a oradan da çin'e felan git...

sakın ha kimselere de bişey söyleme ortalıkta da

görünme..."

desen... ne ramazan ne şaban..."

dönsen geri...

öf beee...

bi de bakmışın ne netenyahu, ne onikinci benedikt, ne

diyanet vakfı, ne de...

eee artık orasını da siz kurun...

hadi eyvallah...

daha napolyon'la II. ferdinand'a uğramam lazım...

facebook saçmalıklarından...

kutu

on santime onbeş...

yüksekliği iki santim...

kara ufak bir kutu...

teknolojinin şu anda varabildiği en mükemmel mucize...

tabii aklı almayanlar için...

içindeyse insan hayal gücünün yaratabileceği ve yaratıp

ürettiği binden fazla sinema filmi...

on santime onbeş santim kara bir kutunun içinde...

sabit disk

koza

minicik bir canlı daha doğar doğmaz yaşamak için
bişeyler yapar. mücadele mi... hayatla mı... sanmam...
dut ağacının üstünde habire yaprakları kemirir.. dut
yapraklarını... ve büyümeye çalışır... yaprakların üzerinde
deşikler...

sonra yavaş yavaş etrafını ipekle örerek, ipekle örterek
bir koza oluşturur... iki başı kalınca... beli ince... bir
muhafaza...

ne denebilir ki...

artık o koza içerisinde mahpustur...

o koza içerisinde emniyettedir...

o koza içerisinde bütün dünyaya meydan okur...

ve zaman gelir ipeksi muhafaza yırtılıp çirkin mi çirkin

bişey çıkar içinden... ve sonra silkelenir, açılır saçılır...

artık bir kelebektir...

ve bütün güzelliği, alımlılığı, renkleri ve zarafeti

içerisinde... yine de koza içerisinde olduğu gibi dünyaya

yalnızdır...

aksini suda görüp kendisine hayran olduğu...

başka bir canlı, doğduktan epey sonra kitap yapraklarının
kara harfleri ile beslenir...

bunlarla kendi etrafına mantıkla ve saf akılla varılan bir

bilgeliğin güzelliği içinde başka akıllar, başka canlılar

çeker; mıkırtısı gibi... kendine...

bir koza...

orada mahpusmuş gibi görünür...

orada emniyettedir sanki...

ve orada dünyaya meydan okuyacağı günleri bekler...

zaman geldiğinde...

ve sonunda orada bir kelebek olur...

çok güzel... çok çekici... çok bilge...

etrafında biriktirdiği kozasını yırtmadan...

daha da örerek...

ve ördüğü o kozanın merkezinde...

orada mahpus ve hakim...

aksini suda görüp orada kendisine hayran olduğu...

30haziran2005

hoca ve talebeleri

son sınıfların birinde bir matematik hocası ders vermektedir. sınıfta sıralarda oturan yirmisekiz talebenin kimi pür dikkat, elde kalem kağıt, bir saniye bile sektirmeden hocayı dinlemekte. çoğunluk ise tedirgin... boş boş bakanlar, başka şeylerle uğraşanlar, sırf bu kahrolası matematik yüzünden sınıfta kalmak korkusu ile matematiği anlamaya çalışanlar... arkası çocuklara dönük, takip edilip edilmediğinin, anlaşılıp anlaşılmadığının, öğretebiliyor muyum yoksa öğretemiyor muyum kaygısını taşımadan, müfredatı son sürat tamamlamakla meşgul; kara tahtaya bir takım kargacık burgacık formüller çiziktiren bir hoca... dört talebe *işin inceliğini* (!) kavrayacaktır. geri kalanlar.. dediğim gibi; bu gidişle kof, anlamayan ve sınıfta kalmaya mahkum bir güruh... bu bir matematik dersi olabilir... ya da coğrafya ya da tarih... edebiyat ya da başka bir ders... talebenin görevi anlatılan dersi ***mutlaka anlamak değildir...*** bu görev talebenin görevi değildir... ***hocanın görevi*** herkese ama herkese; icabında seviye inerek ya da seviye çıkarak dersi, olayı herkesin anlayabileceği, kavrayabileceği, yararlanabileceği, istifade edebileceği onu bilgilendirebileceği gibi ***anlatmaktır...***⁵ bu onun asli görevidir... bu konuda ekstrem vak'alar

⁵ rahmetli kemal, çemizgezekte subay-öğretmenlik yapıyor; köylerin birinde. okul yirmi metre kare ahırdan bozma. dört sınıf bir arada. kemal sınıfa giriyor. çocukların gözlerinde kocaman bir korku... yeni hocaya bakıyorlar. kemal gülererek günaydın diyor. çok güzel şeyler öğreneceğiz beraber diyor. ve cebinden çıkardığı not defterinden çocukların isimlerini okuyup yoklama yapıyor. sonra her ismin karşısına bir kocaman bir pekiyi yazıyor ve bunu çocuklara gösteriyor. tamam mı diye soruyor. herkes sınıfı geçti... şimdi derse başlayabiliriz... şimdi öğrenmeye başlayabiliriz...

haricinde kimse sınıfta gabi değildir. kimse aptal değildir. lakin bir hocanın; illa anlatılıp bitsin diye - belki de üstünkörü – ama girift, karmaşık, kimi zaman alegorik, anlaşılması güç verdiği ders, o hocanın kesin olarak *yetkin olmadığını* ve... en önemlisi ***sınıfta kalmaya mahkum ettiği talebelerin vebalini*** sırtında taşıdığını gösterir...

din ve onun efendisi ve o'nun kitapları da aynen böyledir...

uçmak

bundan çok önceydi. mart ya da nisan olabilir. yine bir aradaydık. ve epeydik. merve hadi uçalım dedi. e biz zaten hep uçuyoruz. söylemesine bile gerek yok. olsun dedik. kanat çırpıp bulutların altında, bulutların üstünde, güneşin ışıklarını üzerimizden dünyalara ve göklere yansıtarak...

bu söylediklerim bundan çok önceydi.

çok önce...

sonra bizi tuttular. neden tuttuklarını anlayamadık.

mesnetsiz... sebepsiz... öylesine...

yalnız tutsalar iyi. bir de ayaklarımıza zincir vurdular. o zincirleri kaba taşlara tutturdular. ve en acısı; sanki nefes almak gibi, gökyüzünü, bulutları ve güneşi her gün, bir lahza görmeden, göremeden yaşayamayan bizleri bir de üstü örtülü dört duvar arasına koydular...

gökyüzüne, bulutlara ve güneşe ve uçmaya hasret...

bazen demir parmaklıklarımızdan dışarıya bakıyoruz.

hayret ediyoruz ve çok üzülüyoruz...

insanlar dar sokaklarda, yarı gölgelerde, koyu

karanlıklarda bir yerlerden bir yerlere gitmek için

ayaklarını yerlerde sürüyüp duruyorlar. kaldıramadan...

ağır... zahmetli... yorucu... yerçekiminin karşı konulamaz

kudreti onları kendine çekiyor... mıhlıyor yeryüzüne...

zavallılar... uçmasını da bilmiyorlar. hayatlarında bir kere

bile ayakları bir karış yerden kesilmemiş... bir kere bile

havalara...

özgürce... serapa serbest... serazat...

zavallılar...

ve şimdi de biz...

bu onlar tarafından planlanmış hain bir bir plan... artık

herkes ve bizler de yerlerde sürüneceğiz. öyle istiyorlar

çünkü.

serbestlik yok, özgürlük yok...

uçmak yok...

bir yıldız

dün gece bir yıldız baktı
bana pencereden...
kör karanlığında gecenin...
gökyüzündeki tek yıldız...
çapkınca
göz kırıyordu bana...
yoksa ben mi baktım ona penceremden...
hava buz gibi dışarda...
hava buz gibi soğuk...
ne yapsam acaba
içeri mi alsam yıldızı
üşümüştür nazende...
sonra öyle göz kırptığına göre
anlatacak çok şeyleri olmalı
çapkının...
hem de neler...

sabaha karşı görülen rüyanın ikinci kısmı...

sanki ikinci dünya savaşından kalma bir siper... derin... vefakat oldukça enli... herhalde üç dört metre kadar... bir polis arabası geliyor... çukurun içinden... ben bu taraftayım... karşı tarafta birisi var... bir suçlu olabilir... kaçak bir mahkum... elinde, şöyle yarım metre kadar şeffaf bi şey var... dikkatli bakınca mutfaklarda kullanılan, bozulmasın diye yemeklerin üzerine örtülen yapışkan streç film olduğunu anlıyorum... merakla ne yapacak diye beklerken, adam tam önünden geçen polis arabasının şoför tarafındaki ön camına; biraz da buruşmuş streç filmi atıyor... görüşü tamamen kaybolan şoför sert fren yapıyor... dar kanalın içinde oraya buraya çarparak en sonunda duruyor...

bu rüyayı görmeden önce; uyanık halimle (!) bir buruşuk streç filmin böyle bir kazaya sebebiyet verebileceğini kat'iyen bilmiyordum... ama kafamın içindeki zifiri karanlıkta oturup, sözde bilmiyormuş gibi yapan; demek ki biliyormuş... ne ki gördüysem, duyduysam, oradan buradan, ben farkında olmadan topladığı bir sürü şeyi biriktiriyormuş...

kağıdı cama yapıştırıyor, beni kulelerden aşağıya atıyor, uçuruyor, beni katil yapıyor ve beni öldürebiliyor...

yani şu:

her hâlükârda benden bağımsız çalışıyor...

düşünüyorum da... acaba dünyanın daha mutlu olması için;
çocukların anne ve babalarını dizlerinin dibinde, her daim hiç itiraz etmeden onları dinlemeleri. memurların amirlerine körü körüne itaat edip her söyleneni yapmaları, çırakların kalfalarının ve kalfalarında ustalarının yolunda hep bir gayretle, azimle yürümeleri... ile daha mümkün olabilir miydi...
yoksa bu ütöpik mutluluğu engelleyen acaba anne ve babaların; kendilerini inatla anne ve baba saymalarından... amirlerin kibirlerinden ve ustaların *ben bilirimciliklerinden* mi kaynaklanıyor...
yoksa bütün bu zevata rağmen; hiyerarşik, düzenli, itaat etmesi gereken, uyan, kabul edip baş eğen biat eden bir toplumdan halen bir takım sivri akıllıların çıkarak, kendi yolunda sakince ilerlemeye çalışan bir *evrimi* illa da devirmeye mi çalışıyorlar... sinsi sinsi...

günlerin sonu

bu ayın sonunda yine tatile gidiyoruz. bu sefer otomobille. sonbaharın hele kışın kasvetinden karanlığından, kısacık karanlık günlerinden kurtulup güneşli deniz kenarında bir tatil köyüne gidiyoruz. ağaçlıklar içerisinde... sessiz. ruhumuz dinlenecek. bir yeniden doğmak gibi... lakin oraya gider gitmez günler su gibi akıp gidecekler... daha ne olduğunu anlamadan ve temmuz'a da varmadan yeniden bu berbat şehre dönme hazırlıklarına başlayacağız...

doğum anının aynı zamanda bir çeşit ölüm fermanı olduğunu peşinen kabullenmek gibi bir şey...
23042019

geri-çakma (!) ⁶

ben de mephisto ile bir antlaşma yapsam...
kabul etsem... eğer o kazanırsa *bedenimi* satmaya ona...
ama usta faust gibi değil. benim derdim ileriye gidip, bir
şeyler arayıp, orada, onunla mutlu olmak ve *kal biraz
daha... çok güzelsin...* demek değil...
ben geri, çok gerilere gitmek istiyorum. bedenimi bir kalıp
gibi yaşadığım bu zamanda bırakıp, yalnızca ruhumu alıp
gitmek istiyorum... beş yaş... on yaş... yirmi ya da kırk
yaş... bütün bunları yeniden yaşamak istiyorum... bilmem
ki... herhalde bir tanesinde mephisto'ya *dur burda...
burada kalmak istiyorum...* dediğimde ilerde bedenim
onun olsun... fakat ben artık *ruhumla* orada kalayım...
devasa sık ağaçlar içerisinde, kulübemsi iki oda bir
mutfak bir evde, iki adım ötede ege'nin sesini
dinleyerek... akşamı sabırsızlıkla bekleyerek... sabaha
gülerek uyanmak... bir şeyleri umutsuzca özlemek...
ve ebediyen...

⁶ sözde *flashback* olacak...

demans

- babanız verdiğim ilaçları alıyor mu... muntazam olarak...
- tansiyon hapıyla öteki pembeyi sabah akşama içiyor... aksatmadan...
- demans için, unutkanlığı için bir de tablet vermiştim...
- onu artık içmiyor doktor bey... yani birkaç aydan beri...
- öyle mi... ama unutkanlığı nüksedebilir... her şeyi unuttur ve hatırlayamaz...
- sanırım o da öyle olsun istiyor...
- yaa!... sahi peder bey ne işle uğraşıyordu...
- koragan hapishanesinde infaz kısmındaydı... yani baş cellat gibi bir şey... yüzyirmiyedi kişiyi asmıştı...

eugenics

kel kafalı, bir karış sakallı, pos bıyıklı, bodur adamlar...
ince endam, selvi boylu, sarışın, dünya güzeli kadınlarla...

uzun boylu, sinekkaydı traşlı, entelektüel erkekler...
koca göğüslü, koca popolu, çirkin bodur karılarla...

eugenics aşkına bir *becayış* mümkün değil mi acaba...

ihtiyarname

ihthiarladığın vakit; ya da daha münasibi: *yaşını başını aldığında*, artık her kötü söze sinirlenmeyeceksin... biri bir edepsizlik yaptığında, senelerin tecrübe ve birikim torbasına elini daldırıp miktar-ı kâfi hoşgörü ve gülümseme çıkartıp onunla mukabele edeceksin... haksızlıklara karşı ve naçar kaldığın durumlar karşısında turgut reis'in bir zamanlar gemisine astığı bayrağı hatırlayacaksın hemen: *tevekkeltü tealallah*... ve gemin ne kadar küçük olursa olsun isyan etmeyeceksin... artık bu yaşlarda, şimdiye kadar neye inanmışsan inanmışsındır... lakin bütün onların *teressübatı* ile ve bir isevi gönül zenginliği ile yediğin tokada öteki yanağını da uzatacaksın...
zor işler bunlar...
ancak bunlar yaşını başını almış olmakla, birilerinin dediği gibi *yaşlı* olmakla üstesinden gelinecek işler değildir... bunun için illa ki *ihthiyar* olmak gerekir...
ihthiyar...

aykut yazgan

boş laflar

ekitap.ayorum.com